



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 410/2025-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Jozefom Göblom, advokátom, Pytliacka 15, Košice, proti upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/3 Pz 4/25/1000-5 z 30. apríla 2025 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa**

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/3 Pz 4/25/1000-5 z 30. apríla 2025 (ďalej len „namietané upovedomenie“). Ústavnému súdu navrhuje, aby namietané upovedomenie zrušil a priznal mu náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie pre trestné činy zneužívania právomoci verejného činiteľa a podplácania spáchané formou spolupáchateľstva uznesením vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby, útvaru inšpekcie, odboru inšpekčnej služby Východ, oddelenia vyšetrovania (ďalej len „vyšetrovateľ“) sp. zn. UIS-190/OPOV-2022 zo 16. septembra 2024 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“). Sťažnosť, ktorú sťažovateľ proti tomuto rozhodnutiu uplatnil, bola zamietnutá uznesením Krajskej prokuratúry v Trenčíne č. k. 3Kv 6/24/3300-18 z 19. novembra 2024 (ďalej len „uznesenie o sťažnosti“). Návrhom z 12. januára 2025 na postup podľa § 363 Trestného poriadku sťažovateľ žiadal generálnu prokuratúru o zrušenie oboch označených rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní. Namietaným upovedomením generálna prokuratúra informovala sťažovateľa, že jeho návrhu nevyhovela.

## II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti podrobne oboznamuje ústavný súd o priebehu vedeného trestného konania a postupe orgánov činných v trestnom konaní v jeho trestnej veci, pričom formuluje tvrdenie, že sa generálna prokuratúra nezaoberala podstatou jeho návrhu a nevenovala pozornosť dôvodom, ktoré sťažovateľa viedli k podaniu predmetného návrhu. V konkrétnosti argumentuje, že v jeho trestnej veci orgány činné v trestnom konaní nepostupovali v súlade so zásadami zakotvenými v § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorých orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. V nadväznosti na to sťažovateľ formuluje a konkretizuje svoje výhrady k objasneniu znakov dotknutých skutkových podstat trestných činov, pre ktoré mu bolo obvinenie vznesené, k hodnoteniu svedeckých výpovedí svedkov svedčiacich v jeho neprospech a v súhrne konštatuje, že jednotlivé popísané vady svedčia podľa jeho názoru o nezákonnosti jemu vzneseného obvinenia.

## III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Z obsahu argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že sťažovateľ porušenie svojich označených práv vidí v postupe generálnej prokuratúry, ktorá sa nestotožnila so stanoviskom sťažovateľa o nezákonnosti uznesenia o vznesení obvinenia vydaného vyšetrovateľom a uznesenia o sťažnosti vydaného krajskou prokuratúrou, a teda nevyhovela jeho návrhu na zrušenie dotknutých rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní.

5. Ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať jeho ústavnou sťažnosťou, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom, resp. orgánom verejnej moci prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Zmysel a účel uvedeného princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, resp. orgány verejnej moci, ktoré v trestnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým právnickým osobám alebo fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity ochrany ústavnosti ústavným súdom podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne pozri sp. zn. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 137/2019, II. ÚS 386/2019, II. ÚS 124/2021, II. ÚS 428/2021, II. ÚS 257/2021).

6. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že trestné konanie je od svojho začiatku až po jeho koniec proces, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií

pre ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenie práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ak tieto pochybenia neboli odstránené v priebehu samotného trestného konania. Pokiaľ by ústavný súd na túto skutočnosť neprihliadal, poprel by účel a zmysel opravných prostriedkov v trestnom konaní, ktorým je okrem iného aj náprava pochybení vo veci konajúcich orgánov verejnej moci (orgánov činných v trestnom konaní a súdov).

7. Ústavný súd poukazuje v prvom rade na § 215 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak a) je dostatočne odôvodnený záver, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, a b) je dostatočne odôvodnený záver, že tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Ďalej poukazuje na § 241 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého v rámci preskúmania podanej obžaloby samosudca trestné stíhanie zastaví, ak sú tu okolnosti uvedené v § 215 ods. 1 Trestného poriadku, a na § 241 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku, podľa ktorého v rámci preskúmania podanej obžaloby samosudca obžalobu odmietne a vráti vec prokurátorovi, ak zistí závažné procesné chyby, najmä porušenie práva na obhajobu. V ďalšom bode odkazuje na § 285 Trestného poriadku, podľa ktorého súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak a) nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, a b) skutok nie je trestným činom. Ďalej poukazuje na § 306 a nasledujúce Trestného poriadku, podľa ktorých je opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie, pričom obžalovaný ako osoba oprávnená podať odvolanie proti výroku rozsudku, ktorý sa ho priamo dotýka, môže toto odvolanie podať pre nesprávnosť výroku, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba. V nadväznosti na to odkazuje v konkrétosti na § 321 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby, b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy.

8. Z jednotlivých ustanovení Trestného poriadku citovaných v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že skutočnosti namietané sťažovateľom o prípadnej nezákonnosti vzneseného obvinenia a nesprávnosti hodnotenia vykonaného dokazovania, resp. o absencii relevantných dôkazov, potenciálne zakladajú (nie bez ďalšieho preukazujú, pozn.) dôvod na zastavenie trestného stíhania, odmietnutie obžaloby, oslobodenie spod obžaloby, prípadne podanie odvolania. Platná právna úprava trestného konania teda sťažovateľovi umožňuje v nasledujúcich štádiách trestného konania v rámci uplatnenia práva na obhajobu domáhať sa právne účinným spôsobom ochrany svojich označených práv v rámci vedeného prípravného konania, pri preskúmaní obžaloby, v rámci vedeného hlavného pojednávania a prostredníctvom riadneho opravného prostriedku – odvolania, kde konajúce orgány verejnej moci sú oprávnené a povinné preskúmať opodstatnenosť tvrdení sťažovateľa o nezákonnosti vzneseného obvinenia a o absencii usvedčujúcich dôkazov.

9. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ má v systéme trestného konania k dispozícii účinný prostriedok na dosiahnutie ochrany svojich práv, v prípade uznania jeho argumentácie dozor konajúcim prokurátorom alebo všeobecným súdom oprávneným preskúmať podanú obžalobu a konať o nej, ako aj všeobecným súdom oprávneným konať o jeho prípadnom odvolaní. Za týchto okolností nie je daný dôvod, aby ústavný súd vstupoval v danej fáze do prebiehajúceho trestného konania vo veci sťažovateľa a neprípustne si tak predčasne uzurpoval právomoc iných orgánov verejnej moci. Ústavný súd pripomína, že nevyužitie označenej možnosti ochrany práv sťažovateľa nemožno nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemá inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy).

10. Vychádzajúc zo všetkých uvedených čiastkových záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako neprípustnú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietol.

11. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 26. augusta 2025**

**Luboš Szigeti**  
**predseda senátu**